

Jana Kottasová

Malí/velcí hrdinové divadla Lampion

Oponentský posudek

Jana Kottasová zvolila pro svou diplomovou práci velmi dobře: nové vedení kladenského divadla pro děti nabízí množství témat a Jana je dobře využila. Zabývá se dlouholetou, ale velmi proměnlivou historií divadla, které z mnoha důvodů dost trpí faktem, že Kladno je velmi blízko Prahy a chybí mu tedy ryze místní zázemí i plný zájem některých týmů, které vedly divadlo. Autorka se pak věnuje novému vedení, charakterizuje členy týmu a jejich záměry i praktické počiny, včetně posílení funkce divadelního lektora, který je u divadla pro děti zvláště důležitý. Na to navazují zajímavé rozhovory s čtyřmi členy vedení divadla, které faktografií dodávají další úhly pohledu a rozvádějí cíle divadla konkrétními úvahami a postřehy.

A konečně třetí část obsahuje detailní popis a analýzu pěti inscenací jedné divadelní sezóny, obsahující inscenace Šťastný princ, Broučci, Myši paří do nebe, Dlouhý, Široký a Bystrozraký a Prapodivné království, inscenované pěti různými režiséry a jejich týmy. V této části Jana Kottasová popisy inscenací doplňuje vlastními kritickými úsudky na základě zhlédnutí oněch inscenací. Inscenace jsou ilustrovány několika fotografiemi a v příloze jsou reprodukce plakátů a programových letáků, které obraz práce kladenského Lampionu dokreslují.

Jediné, co mi chybí v práci nikoli Jany Kottasové, ale především divadla, je zřetel k psychologii, potřebám a vnímání dětských diváků. V některých případech mám velmi vážné pochybnosti o tom, zda o nich bylo vůbec fundovaně uvažováno. Podle autorů inscenace Šťastného prince je určena divákům od 4 do 100 let, protože si v ní každý něco najde. Zajímalo by mě, co si v ní najde dítě nejen čtyřleté, ale i devítileté. Přestože téma je posunuto od sochy prince k vlaštovce, tématem Wildeových pohádek je, marná sláva, kontrast krajního bohatství a krajní bídy, úžasné krásy a neskutečné ošklivosti. Co si s tím počnou malé děti, jejichž myšlení je jednoznačně vázané na to, jak se věci jeví a jejich pozadí

nehledá? Druhý příklad: Broučci. Členové vedení přiznávají, že je to jedna z inscenací, která snadno přitáhne diváky, nic proti tomu. Ale inscenace jako celek – je přitažlivá? Chápu, proč děti snadno přijímají scény ze života broučků, protože milují miniatury a zvířátka, kdežto lidé, jak je prezentuje Karafiát v duchu své doby i myšlení – co může být na nich zajímavého? Problémy vidím i v inscenaci Dlouhého, Širokého a Bystrozrakého, v němž je změnami oslaben fakt, že klasická pohádka je pro děti přitažlivá i důležitá právě pro svou jednoznačnost a vnější, viditelná čitelnost vztahů a charakterů. Jsou to otázky – a existuje kvalifikovaná odpověď?

Divadlo má lektorku plně schopnou zabývat se otázkou, co skutečně si děti z inscenace odnášejí, v čem je obohacuje a v čem se s nimi mívá, a jaký je rozdíl mezi tím, co je upoutá a okouzlí a tématem, které režisér sleduje. A dílny samozřejmě, jsou vhodnou příležitostí k tomuto zjišťování.

Otázka pro obhajobu: Jak hodnotíte celek práce divadla Lampion z hlediska vývojové psychologie?

Práce Jany Kottasové splňuje nároky na diplomovou práci a přináší podstatné pohledy na téma divadla pro děti. Proto ji **doporučuji k obhajobě s klasifikací B.**

25. 8. 2020

prof. Eva Machková

oponentka